

Тақризи

муқарризи расмӣ ба диссертатсияи Мустаҷобова Рудоба дар мавзӯи “Хусусиятҳои мавзӯӣ ва ҳунарии ашъори ватандӯстонаи Камол Насрулло” барои дарёфти дараҷаи илмии номзади илмҳои филологӣ аз рӯйи ихтисоси 10.01.01. – Адабиёти тоҷик

Таҳқиқу баррасии вижагиҳои ҳунарию мавзӯии адабиёти муосири тоҷик, хосса шеъри имрӯз, давоми солҳои охир ба яке аз тамоюлҳои муҳимми нақди адабӣ ва адабиётшиносии замони мо мубаддал гардидааст. Рӯи кор омадани чандин таҳқиқ ва китобҳои марбут ба нақди шеъри имрӯз ва таълифу дифои силсилаи рисолаҳои илмӣ дар давоми бист соли охир бозгӯи он аст, ки, воқеан, дар ин арса дастовардҳои назаррасе ҳосил мешаванд. Таваҷҷуҳи махсуси ҳавзаҳои илмию адабӣ, хосса ба дифоъ расидани теъдоди муайяни рисолаҳои илмии номзадӣ ва докторӣ дар робита ба нақди осор ва таълифоти намояндагони ҷудогонаи адабиёти имрӯз, моро ба натиҷа мерасонанд, ки дар заминаи анҷоми чунин корҳои судманд ҳоло нақди адабӣ ба таҳаввулоти шеъри имрӯз наздик мешавад. Дар робита ба ашъори суҳанвароне, чун Лоиқ Шералӣ, Муъмин Қаноат, Гулназар, Фарзона ва дигар намояндагони адабиёти имрӯзи тоҷик ба қалам омадани чандин рисолаҳои мустақили таҳқиқотӣ вусъати ин чараёни муҳимми адабиётшиносӣ ва нақди адабиро бозгӯӣ мекунад. Диссертатсияи Мустаҷобова Рудоба Мукаррамшоевна дар мавзӯи “Хусусиятҳои мавзӯӣ ва ҳунарии ашъори ватандӯстонаи Камол Насрулло” дар шумори чунин рисолате қарор мегирад, ки ҳарчанд дар меҳвари он баҳсу баррасии таҳқиқи вижагиҳои ашъори ватандӯстонаи шоир ҷой гирифтааст, аммо ба таври кулӣ онро бояд ба масобаи як рисолаи ҷомеъ роҷеъ ба аҳволу осор ва муҳимтарин мухтассоти мавзӯию ҳунарии ашъори ин суҳанвари мумтоз эътироф намуд.

Диссертатсияи аз муқаддима, се боб, 10 фасл, хулоса ва рӯйхати адабиёти истифодашуда иборат буда, аз 176 сафҳа таркиб ёфтааст.

Дар муқаддимаи диссертатсия масъалаҳои зарурати интиҳоб ва муҳим будани таҳқиқу баррасии мавзӯъ, дараҷаи омӯхта шудан, мақсад ва вазифаҳои таҳқиқ, сарчашмаи диссертатсия, равишҳои илмии баррасии меҳварҳои пажӯҳиш, нукоти барои ҷимоя манзуршуда шарҳу тафсир ёфтаанд. Диссертант бамаврид таъкид намудааст, ки ҳарчанд то кунун дар мавриди ашъори Камол Насрулло “дар қолиби тақриз, пешгуфтор ба маҷмӯаҳои ашъори шоир, мусоҳибаҳо, баррасиҳои умумии шеъри муосир,

мақолаҳо ва китобҳои, ки дар онҳо вазъи шеъри муосири тоҷик таҳлил шудаанд, иброи назар шуда ва ашъораш аз назарҳои гуногун таҳлилу баррасӣ шудаанд, вале таҳқиқи монографӣ то кунун сурат нагирифтааст. Иқдоми мо дар ин ҷода аввалин аст” (саҳ. 7).

Боби аввали диссертатсия “Ҳаёт ва фаъолияти эҷодии Камол Насрулло” унвон дошта, маҷмӯи матолиби шомили он дар панҷ фасл мавриди баррасӣ қарор гирифтаанд. Мутолиаи таҳқиқоти анҷомдодаи муаллифи диссертатсия як шеваи хеле муҳимми таҳқиқотии ўро дар робита ба омӯзиши рӯзгор ва осори адиб муқаррар мекунад, ки он ҳам истифода аз суҳбату мулоқот, гуфтору мусоҳибаҳои худӣ вай бо шоир мебошанд. Бегумон, бояд эътироф намуд, ки дар асоси корбурди чунин шеваи омӯзиш ва таҳқиқ ба диссертант муяссар шудааст, ки зиндагиномаи адибро ба таври комил бори аввал дар адабиётшиносии тоҷик бознависӣ намояд. Чунонки худӣ муаллифи рисола ҳам таъкид мекунад, ба ҷуз аз масоили мавриди таҳқиқи ў ҳанӯз ҷанбаҳои зиёди эҷодиёти Камол Насрулло ниёз ба таҳқиқу баррасӣ доранд. Аз ин рӯ, барои онҳое, ки дар оянда дигар ҷанбаҳои эҷодиёти адибро мавриди пажӯҳиш ва нақду баррасӣ қарор хоҳанд дод, ин рисола ба унвони сарчашмаи муҳимми шинохти рӯзгор ва эҷодиёти ў хидмат хоҳад кард. Дар шарҳи зиндагиномаи адиб диссертант баробари истифода аз қомусҳо, осори худӣ адиб, ки дар онҳо тарҷумаи ҳоли шоир зикр шудаанд, аз маводи бойгонии шахсии адиб низ босамар истифода намуда, саҳифаҳои рӯзгори ўро шурӯъ аз муҳити хонавода, шахсияти падару бобоёни ў, фазои мусоиди деҳа ва нақши онҳо дар ташаккули эҷодӣ, вуруд ба фазои дигари эҷодӣ, аз ҷумла, таҳсил дар донишгоҳи омӯзгории Тоҷикистон ва пайвандҳои адабии Камоли Насрулло бо суҳанварони дигари ҳамзамони ҳеш барои хонанда тавзеҳ додааст, ки матолиби мазкур аз ҳар ҷиҳат қобили аҳамият ва арзиши муҳимми илмӣ мебошанд. Ба назар мерасад, ки ҳар як марҳалаи зиндагонӣ ва эҷодии суҳанвар вобаста ба омилҳои таъсиргузор барои тақомули фаъолияти вай ба таври муфассал ва бо санадҳои қотей, ки бештари онҳо ба гуфтору андешаҳои худӣ адиб таъяс мекунанд, шарҳу тафсир ёфтаанд.

Дар идомаи таҳқиқоти анҷомёфта самтҳои эҷодиёти Камол Насрулло ҳамчун шоир, рӯзноманигор, коршиноси масоили фарҳангӣ, мунаққид ба таври алоҳида баррасӣ шуда, осори дар ин арса таълифнамудаи вай ҳамчун маҳсули хомааш ва саҳми беназираш дар рушди адабиёт, нақди

адабӣ ва фарҳанги миллӣ бозгӯӣ шудааст. Муҳаққиқ бар асоси риояти меъёри таърихият тамоми марҳалаҳои эҷодии шоирро вобаста ба интишори осори ӯ муқаррар намуда, бо зикри соли наشري онҳо дафтари ашъор ва дигар таълифоташро муаррифӣ кардааст. Аз таҳқиқи анҷомдодаи диссертант маълум мешавад, ки ҳарчанд аввалин намунаҳои ашъори шоир соли 1967 дар рӯзномаи “Комсомоли Тоҷикстон” рӯи чоп омадаанд, аммо нахустин маҷмӯаи вай соли 1978 зери унвони “Навгонӣ” ба нашр расидааст. Дар умум, муҳаққиқ муқаррар намудааст, ки то имрӯз “21 маҷмӯаи ашъори шоир дастраси хонандагон гардидааст, ки аз он 17 маҷмӯа ба забони тоҷикӣ, 2 китоби шеър ба хатти ниёгон ва 2 китоби тарҷумаи шеърҳои шоир ба забони русӣ чоп шудаанд” (саҳ. 39). Дар баробари ин, ҳарчанд силсилаи мақолаҳои Камол Насрулло, ки дар робита ба нақду баррасии ашъори шоирони муосир ба қалам омадаанд, як китоби вай дар нақди шеъри устод Лоиқ таҳти унвони “Шаҳписари Хайём” дар соли 2017 ба чоп расидааст. Ба таври куллӣ, дар боби аввали рисола диссертант муваффақ шудааст, ки баробари шарҳи муфассали зиндагиномаи адиб тамоюлҳои эҷодии шоир, маҷмӯи осор ва таълифоташро баррасӣ ва муаррифӣ намуда, зимнан, баҳои мунаққидон ва суҳанварони имрӯзро бар пояи муқаддимаҳое, ки аз тарафи онҳо ба китобҳои шоир навишта шудаанд, инчунин, дигар намунаҳои баррасиҳои анҷомшуда нисбат ба эҷодиёти адиб муайян ва муқаррар созад.

Боби дувуми диссертатсия “Хусусиятҳои мавзӯии ашъори ватандӯстонаи Камол Насрулло” унвон дошта, дар он муҳимтарин вижагиҳои ашъори дар ин замина ба қалам овардаи адиб мавриди баҳсу баррасиҳои илмии муаллифи рисола қарор гирифтааст. Бо рӯҷӯ ба пешинаи зуҳури ин мавзӯ дар адабиёти тоҷик муқаррар намудааст, ки «дар ҳар даври замон шоирони зиёде ба ин мавзӯ рӯ оварда бошанд ҳам, дар он миён баргузидагоне ҳастанд, ки бештару хубтар ба мавзӯ ғавр кардаанд. Аз ҷумлаи чунин шоирон дар шеъри муосири тоҷик Камол Насрулло пешгом аст” (саҳ. 42). Бо ҳадафи пажӯҳиши мушаххаси мавзӯи мазкур диссертант ашъори ватандӯстонаи шоир ва мавзӯотеро, ки тавассути онҳо андешаҳои меҳанпарастонаи суҳанвар баён шудаанд, тасниф намуда, роҷеъ ба ҳар яке аз онҳо мулоҳизоташро тавассути нақду баррасӣ ва шарҳу тафсири ашъори шоир баён кардааст. Баҳши аввали мавзӯи мазкур дар заминаи бозтоби масоили ватан, ватандорӣ ва ифтихори миллӣ дар ашъори Камоли Насрулло ба риштаи таҳқиқ кашида

шудааст. Муаллиф ба хулосаи дурусти мантиқӣ расидааст, ки мавзӯи ватандӯстӣ ҳанӯз аз айёми наврасиву ҷавонӣ дар сурудаҳои шоир таҷассуми равшан дорад. Шояд ин мавзӯъ давоми солҳои охир дар адабиёти муосири мо доманаи васеъ паҳн намуд, аммо унвонҷӯ дуруст муқаррар намудааст, ки Камол Насрулло дар тамоми марҳилаҳои эҷодии хеш ба ин мавзӯъ бо камоли сидқу ихлос рӯчӯъ кардааст. Бар ин асос ватандӯстӣ ва оини ватандорӣ ба сифати яке аз махсусиятҳои меҳварии ҷанбаи мавзӯии ашъори Камол Насрулло эътироф шудааст. Муҳаққиқ заминаҳои зуҳури онро дар сурудаҳои ба диёри аҷдодӣ, тасвири манозирӣ табиати деҳа, рӯзгори кӯдакӣ ва амсоли ин бахшидаи шоир пайванд медиҳад, ки намунаи беҳтарини он шеъри “Панҷрӯд” маҳсуб меёбад. Таҳқиқи муҳаққиқ дар ин арса бевосита нуктаеро ҳам муқаррар мекунад, ки тавачҷуҳи шоир ба ин мавзӯъ аз овони наврасӣ бебабаб нест, балки, ба ибораи дигар, номи ин диёр ва аз зодбуми падари шеъри форсӣ – Устод Рӯдакӣ бархостани ӯ худ барояш як ангезаи ифтихорро эҷод кардааст, то ба ин мавзӯи муҳимми шеъри тоҷикӣ аз оғоз то имрӯз содиқ бимонад.

Баъдан, вусъати мавзӯи ватандӯстӣ дар замони соҳибистиқлолии Тоҷикистон дар эҷодиёти шоир аз ҳар зовия ба риштаи таҳқиқ кашида мешавад. Муҳаққиқ зуҳури инқилоби фарҳангӣ дар мамлакат, рӯчӯъ ба асолати миллӣ, бозтоби рӯйдодҳои ҷанги шаҳрвандӣ ва нубуғи бештари ҳисси ватандӯстӣ дар ниҳоди шоирро ба унвони дигар аз авомили ташаккули ғояҳои ватандӯстӣ, тараннуми меҳри Ватан қаламдод намуда, ривоҷи доманаи мавзӯии ин қабил ашъори шоирро дар ин давраи эҷодии суҳанвар таъкид мекунад. Ба равшанӣ эҳсос мешавад, ки таҳқиқи мӯшикофона дар ин мавзӯъ ба муҳаққиқ имконият додааст, ки раванди ташаккули ин мавзӯро дар эҷодиёти шоир низ як навъ даврабандӣ намуда, бар асоси он муҳимтарин хусусиятҳои ашъори Камол Насрулло дар ҳар як марҳалаи эҷодӣ муқаррар ва тафсир намояд.

Нуфузи мавзӯи ватандӯстӣ дар эҷодиёти Камол Насрулло то ба пояе вусъат гирифтааст, ки шоир ҳиссиёти хешро дар анвои мухталифи шеърӣ баён доштааст, ки ин баҳс ва шеваи таҳқиқ низ аз дидгоҳи муаллифи рисола берун намондааст. Ин аст, ки вижагиҳои муҳимми ашъори ватандӯстиро дар мисоли манзумаи “Ман ту ҳастам, Тоҷикистон” ба таври алоҳида баррасӣ намуда, ба натиҷае расидааст, ки “Ман ту ҳастам Тоҷикистон”-ро метавон шиносномаи миллӣ номид, зеро дар он муҳимтарин вижагиҳои кишвари мо таҷассуми бадеӣ ёфтаанд. Вижагиҳои

дигари онро ба тариқи зайл метавон хулоса кард: “Ин манзума бо такя ба заминаҳои таърихӣ, ҷуғрофӣ, асотирӣ ва ҳақиқати имрӯзи Тоҷикистони соҳибистиклол навишта шудааст” (саҳ. 73).

Баробари пажӯҳиш дар доманаи мавзӯии ашъори ватандӯстонаи шоир муҳаққиқ ба ибтикороти Камол Насрулло дар эҷоди ашъори ватандӯстона низ мурочиат намуда, тозакориҳои суҳанварро дар шеваи баёни мавзӯъ ва доираи масоиле, ки дар пайванд ба онҳо афкори ватандӯстии хешро баён кардааст, бо зикри намунаҳои ашъор мустанаду мудаллал нишон додааст. Вуруди муаллиф ба таҳқиқи бозтоби андешаҳои шоир роҷеъ ба ваҳдати миллӣ, тараннуми истиқлоли миллӣ ва давлатӣ, маҷмӯи масоили марбут ба ин ду арзиши муҳим, инчунин, муқаддасоти миллӣ ва санадҳои тақдирсоз, анъана ва маросимҳои мардумӣ аз манзари аҳамияти онҳо дар бозтоби афкори ватандӯстӣ дар шеъри Камол Насрулло ҳамчун яке аз муҳимтарин тозакориҳо ва омилҳои вусъати ин мавзӯъ низ дар шумори яке аз навғониҳои илмии рисола муқаррар мешавад, ки ба таври муфассал ба муомилоти илмӣ кашида шудааст. Нуктаи қобили таъкид он аст, ки таҳқиқ дар ин самт бо натиҷагирӣҳои мушаххаси унвонҷӯ дар поёни ҳар ҳар зерфасл ба поён расидааст, ки баррасиҳои дақиқ ва амиқи ўро бозгӯӣ мекунад.

Боби савуми рисола “Мухтассоти ҳунарии ашъори ватандӯстонаи Камол Насрулло” унвон дошта, дар ин қисмати рисола тавачҷуҳи бештари унвонҷӯ ба ҷанбаҳои ҳунарии ин бахши ашъори шоир равона шудааст. Таъйини омилҳо ва сабабҳои рӯҷӯи муаллифи рисола ба ин мавзӯъ муқаррар месозанд, ки ў дар оғози ин боб хулосаи дурусту мантиқиро манзур мекунад, ки “Шеъри шоир ҳамон вақт арзиши воқеии адабию ҳунари пайдо мекунад, ки сифатҳои хосси ҳунарии худро дошта бошад” (саҳ. 124). Аз ин нигоҳ, тавачҷуҳ ба таҳқиқи ҷанбаҳои ҳунарии ашъори ватандӯстонаи Камол Насрулло ба диссертант имконият додааст, ки роҷеъ ба забону тарзи баён, ибдооти шоирона ва шеваҳои корбурди саноеи бадеӣ чун яке аз муҳимтарин падидаҳои ҳунарии ашъори ватандӯстонаи шоир изҳори назар намояд. Баробари баёни андешаҳои илмии хеш, ковиш дар вижагирӣҳои нодири ҳунари шоирӣ адиб муҳаққиқ барои истинботи назари хеш ба дидгоҳҳои муҳаққиқони ватаниву хориҷӣ дар робита ба бадеияти ашъори ватандӯстонаи Камол Насрулло низ рӯҷӯ намуда, аз ҷумла, баҳои баланди муҳаққиқи афғонистонӣ Муҳаммад Содиқи Исён, шоир ва пажӯҳишарони эронӣ Алиризо Қазваро

таъкид доштааст, ки ишорат ба эътирофи вижагиҳои хунарии ашъори шоир дар ҳавзаҳои адабиёти форсизабон мекунад. Халқи таъбирҳои ҷадиди шоирона, бамавқеъу бачо ва бо шеваи матлуб ба кор гирифтани таркиб ва ибораҳои хосси фарҳанги мардумӣ, нигоҳи нав ба ашъ ва ҳодисот, тасвирсозӣ ва тасвирпардозӣ ҳамчун муҳимтарин мухтассоти сабки сухани шоир аз ҷониби нависандаи рисола баррасӣ шуда, бо зикру ташреҳи намунаҳои ашъор ин андешаҳо мустанад гардидаанд. Ибдооти шоиронаи Камол Насрулло дар шеваҳои мухталиф ва хосси сохтмони калимаҳои мураккаб, таркибҳои тозаву нав, таҳаққуқи суннатҳои вижаи падидаҳои хунарии шеъри классикӣ дар қолибҳои гуногуни шеъри имрӯз, навнигоҳию навназарӣ, тасвирсозиву тасвирпарзодии шоирона бар асоси воқеиятҳои рӯз низ баррасӣ шуда, намунаҳои фаровоне аз чунин таркиб шарҳу тавзеҳ ёфтаанд, ки “ханда коштан”, “бо арақҳои ҷабину ашки дида борони муҳаббат гардидану боридан”, “то ки рӯяд ишқ...”, “дари меҳру сафо кушодани субҳ” ва амсоли ин аз ҷумлаи онҳоянд. Корбурди шоиронаи ташбеҳ, таҷнис, иштиқоқ, саволу ҷавоб, ташхис, киноя ва амсоли ин дар ашъори Камол Насрулло ва таҳқиқу баррасии ҷойгоҳи ҳар яке аз онҳо дар каломии шоир ба муҳаққиқ имконият додааст, ки падидаҳои ҳунари ва арзишҳои адабии ашъори суханварро аз зовияи дигар муқаррар намояд. Ба таври кулӣ, равишҳои пешгирифтаи диссертант дар самти таҳқиқи вижагиҳои хунарии ашъори ватандӯстонаи Камол Насрулло ба ӯ имконият додаанд, ки роҷеъ ба ин ҷанбаи каломии шоир дидгоҳҳои хоссаи хешро баён дошта, хулосаҳои илмии қобили мулоҳиза ба даст оварад.

Натиҷаи илмии маҳсули таҳқиқи муаллифи рисола дар хулосаи диссертатсия баён гардиданд, ки онҳо ҳамагӣ аз доманаи васеи баррасиҳои анҷомдода ва таҳқиқи шоистаи ӯ дарак медиҳанд. Феҳристи адабиёти истифодашудаи диссертатсия низ мутобиқ ба талаботи таҳияи он омода гардида, муҳимтарин сарчашмаҳо ва адабиёти таҳқиқӣ ба он ворид шудаанд. Зикри манобеи муҳими илмию адабӣ, сарчашмаҳо, адабиёти илмии зарурӣ аз он дарак медиҳад, ки унвонҷӯ мутолиаи фарох доир ба мавзӯи таҳқиқоти хеш дорад ва барои анҷоми он аз муҳимтарин пажӯҳишҳои дар Тоҷикистон ва берун аз он анҷомёфта босамар истифода кардааст.

Дар умум, диссертатсияи Мустаҷобова Рудоба дар мавзӯи “Хусусиятҳои мавзӯӣ ва хунарии ашъори ватандӯстонаи Камол

Насрулло” таҳқиқоте мукаммал дар бораи зиндагинома, мероси адабӣ ва вижагиҳои мавзӯию ҳунарии ашъори ватандӯстонаи шоир буда, бо шеваи матлуби илмӣ ва истифодаи сарчашмаҳои зарурӣ ва осори пажӯҳишӣ ба қалам омадааст. Дар баробари чунин арзишҳои муҳимми илмӣ дар рисола баъзе камбудӣҳо низ ҷой доранд, ки баргараф намудан ва ё ба эътибор гирифтани онҳо ба манфиати кор хоҳад буд:

1. Ҳарчанд дар робита ба вижагиҳои ашъори ватандӯстона ва умуман, эҷодиёти Камол Насрулло таҳқиқот камтар анҷом ёфтааст, аммо, дар умум, оид ба мавзӯи ватан ва ватандӯстӣ дар шеъри муосири тоҷик корҳои муайяне ба сомон расидаанд, ки на ҳамаи онҳо дар рисола истифода шудаанд. Аз ҷумла, истифода аз мавоиди рисолаи Розикҷон Муталлибов “Таърих ва ҳудогоҳӣ дар ашъори Лоиқ Шералӣ”, Ният Ҳаёт “Инқилоби Лоиқ дар шеъри муосири тоҷик”, ки дар онҳо роҷеъ ба вежагиҳои ашъори ватандӯстонаи устод Лоиқ Шералӣ суҳан рафтааст, ба салоҳи кори диссертант хоҳад буд.

2. Аз ҷараёни баррасиҳои анҷомёфта маълум мешавад, ки унвонҷӯ таваҷҷуҳи хешро ба ашъори Камол Насрулло равона кардааст. Дар доираи таҳқиқи вижагиҳои мавзӯии ашъори ватандӯстонаи шоир агар таҳқиқи қиёсии масъала бо шоирони дигар низ сурат мегирифт, арзиши илмии рисола боз ҳам бештар мегардид. Дар заминаи анҷоми чунин таҳқиқ мавқеъ ва мақоми Камол Насрулло дар ташаккули шеъри ватандӯстона дар адабиёти муосири тоҷик боз ҳам ҷилваи бештар ва таҷассуми равшантар касб мекард.

3. Дар унвони яке аз зерфаслҳои боби дувуми рисола вожаи мураккаби “ватансарой” истифода шудааст. Бояд гуфт, ки ин мафҳум дар муомилоти илмӣ ва матбуоти имрӯз хеле роиҷ шудааст. Ба назари мо, истифодаи он дар ин шакл начандон мақбул аст ва ифодаи “ситоиши Ватан” бештар ба матлаб наздик мебошад. Тағири ин зерфасл ба сурати «Ибдооти шоир дар шеъри ватандорӣ» ба мақсад мувофиқтар аст.

4. Дар бобҳои дувум ва сеवуми рисола гоҳо истифодаи ашъор бештар ба назар мерасад ва таҳлилҳо камтар ҷой доранд (Саҳ. 93, 95, 101, 116, 119 129 ва ғ.) Дар баъзе мавридҳо зикри матни комили як ғазал ё шеъри нисбатан калонҳаҷм шояд зарурат надорад ва бештар аст, ки мулоҳизаҳо дар доираи чанд байт ё як порчаи кутӯҳ баён гарданд.

5. Дар матни рисола гоҳо такрори вожагон дар унвони фаслҳо ё таркиби ҷумлаҳо ба мушоҳида мерасад. Масалан, дар номи ду фасли боби

аввали рисола такрор шудани вожаи «оғоз» то ҷое метавонад ба ҳусни баён ва сабки нигориши он халал ворид кунад. Чунин такрорҳо дар саҳифаҳои 3, 7, 13, 15 низ ба чашм мерасанд.

6. Дар рисола ҳарчанд камтар, вале ҷо ҷо ғалатҳои имлоӣ ва техникӣ ба чашм мерасанд, ки бартараф намудани онҳо арзиши рисоларо боз ҳам боло мебарад.

Албатта, камбудии зикршуда ба ҳеҷ ваҷҳ арзиш ва аҳамияти илмии рисоларо коҳиш намедиханд. Ба таври умумӣ, метавон бо итминон изҳор дошт, ки диссертатсияи Мустаҷобова Рудоба дар мавзӯи “Хусусиятҳои мавзӯӣ ва ҳунарии ашъори ватандӯстонаи Камол Насрулло” таҳқиқоти тозае дар адабиётшиносии тоҷик ба шумор меравад, ки бори аввал бо чунин вусъат ва густардагии таҳқиқ ба анҷом расидааст. Аз ин рӯ, метавон изҳор дошт, ки автореферати диссертатсия ва мақолаҳои нигоштаи муаллиф муҳтавои онро ифода карда метавонанд.

Диссертатсияи Мустаҷобова Рудоба дар мавзӯи “Хусусиятҳои мавзӯӣ ва ҳунарии ашъори ватандӯстонаи Камол Насрулло” ҷавобгӯи талаботи Комиссияи Олии Аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон буда, муаллифи он шоистаи дарёфти дараҷаи илмии номзади илмҳои филологӣ, аз рӯи ихтисоси 10.01.01 – Адабиёти тоҷик мебошад.

Муқаррири расмӣ:

Нуралӣ Нуров –
номзади илмҳои филологӣ,
дотсенти кафедраи адабиёти
классикии тоҷикӣ МДТ “Донишгоҳи
давлатии Хучанд ба номи академик Б. Ғафуров”

Сурога: 735700 Ҷумҳурии Тоҷикистон,
ш.Хучанд, кӯчаи Мавлонбеков, 1
тел: (992) 92 8763797
e-mail: nurali74@mail.ru

Имзои номзади илмҳои филологӣ,
дотсент Н.Нуровро тасдиқ мекунам.
Сардори раёсати кадрҳо ва
корҳои махсус Ашрапова З.

